

Un gran desacert

L'Estat, amb el desconeixement sempitern de les necessitats dels seus administrats, una vegada fou donat al trànsit públic el pont construït sobre el Congost, abandonà el tròs de carretera, anomenada de Barcelona a Ribas, des de la desviació del Coll de la Manya fins al carrer de Josep Umbert (carretera de Mataró).

A l'ignominiosa tècnica de la desviació, hi ha que afegir; ara, aquesta barrabassada; això és, que l'Estat deixa la conservació del tròs de la carretera de Barcelona a Ribas ja esmentat; però no renuncia a la propietat d'aquest tròs. De manera, que el regal que vol fer a l'Ajuntament, és el de que el tròs de carretera de Barcelona a Ribas, en el que hi ha més trànsit, corri la conservació a càrrec de Granollers, i l'aprofitament, a favor de tothom.

Això no pot pas ésser; i com que l'Ajuntament no pot acceptar aquests disbarats, creiem que fa perfectament en negar-se a arreglar el tròs de la carretera des de la de Mataró, fins al Coll de la Manya, mentre l'Estat no li permeti imposar, o bé un impost de circulació, cobrat en portes, o un arbitri anyal per a tothom qui utilitzi la carretera i no sigui veí de Granollers.

Si per al trànsit és precís arreglar amb tota cura els carrers paral·lels, fassís; però no s'ajupi l'Ajuntament davant un disbarat tant gran, i tant injust, i que demostra una vegada més l'ineptitud de l'administració pública.

NOTETES

Tenim a la vista un periòdic de Badalona, que publica un anunci, EN CASTELLÀ dels productes que fabrica aquell mal fill de Granollers i «fabricante de perfumes», tot d'una pesa.

En l'anunci s'hi llegeix: «PRIMERA MARCA ESPAÑOLA».

A la cuenta, l'home ja canta ara el «mea culpa», i ha promès formalment no cridar jamai més visca... això!... mori... allò!... i lo de més avall.

D'aquí endavant, en tots els banquets, i en iniciar-se l'hora del brindis, bramarà amb tot coratge:

VIVA ESPAÑA!

Naturalment, si no ho fes així, renegaria de la seva... marca.

Xòqui-la, senyor perfumaire!

Era el dia de la festa major.

Lloc del fet, el Casino, i mentre s'estava representant el segon acte de «L'Arlesiana», l'hermós drama líric d'en Daudet i d'en Bizet.

Aquell «sinnfeiner» i «fabricante de perfumes», tot d'una pesa, feia «grimegia» i «broma» al local del cafè, i les seves imperinències arribaren a la sala d'espectacles, on escoltava, amb religiós silenci, l'obra magna d'aquell català del Roselló.

Un «bon català», que d'això com de tot, n'hi ha de bons i de dolents, se li atansà, indignat, i li digué:

—Mestre, si no sou aficionat a les belles coses nostres, bo serà que aneu a fer broma a un altre lloc.

Encara li durava el «tràgic» fart del Figaró!

A Sant Just Desvern, fa pocs dies celebraren la festa major. Això no té res de particular; tots els pobles de Catalunya la fan, i alguns; doblen.

El xocant del cas, fou que en un programa publicat per la colònia de dit poble, i redactat en castellà, s'hi feia constar l'assistència, a dits festeigs, del Diputat a Corts senyor Miracle i dels diputats provincials senyors Jansana i Bassols, de la Lliga Regionalista, els dos primers, i d'Acció Catalana, l'últim.

I resava, el programa: «Gran baile de Mantones de Manila al estilo de Madrid, con piano de manubrio. Se venderán los clásicos churros y buñuelos».

Es innegable que la Lliga es va espanyolitzant; més ben dit, *madrilenyitzant*.

Això, segurament respòn a la «Espanya gran» que preconitzà el gran Cambó.

Por algo se empieza.

Olé!

Retallem de «Gent d'Ara»:

«L'autor d'aquestes ratlles, que no està afiliat a la «Lliga Regionalista», i àdhuc admet que's combati a la citada agrupació en nom de un nacionalisme més pur..»

I més tard afegeix que els homes de la Lliga sacrificaren llur prestigi i llurs energies per a servir a l'Estat opressor; i que és l'únic agrupament català que treballa per impedir el separatisme que des d'algun temps ensà s'ovira a Catalunya.

Firma tot això un tal «Nandu», i caldria sapiguer si ho subscriuria també don Santiago de Riva i España.

Seria curiós sapiguer què contestaria, el «foraster», a tot això.

Però, cà!.. Com sempre, la callada per resposta.

A ell, deixeu-li solament parlar de coses que no entén.

I, per tant, «fer el fonto».

En aquell nombre que publicà «La Veu de Catalunya» el primer dia de nostra Festa major, i en l'article firmat per don Santiago de Riva i España, diputat de la Mancomunitat, s'hi llegeix que els granollerins som «mansois».

Altre desconeixement, per part del foraster, de tot lo nostre.

Els granollerins, senyor de Riva i España, sentim la dignitat de les coses nostres; i tingui compte, doncs no fos cas que, reflant-se de la nostra «mansedumbre», algún es penedís de haver sigut tant il·lus (ojo, caixista!, il·lus; no il·lus).

Amb això, *al tanto!* I no val a badar, don Santiago.

Don Santiago de Riva i España, diputat de la Mancomunitat de Catalunya, fa servir l'automòbil de dita entitat per a visitar als seus amics del districte.

Això, que per a nosaltres és una greu immoralitat, serà per don Santiago una ardidesa i una genialitat.

El automòvil, mamá
es una cosa...

que le sirve a de Riva,
mamá,

y es prodigiosa!

pues siendo un coche,

como sabrá,

él visita las villas

y pueblos,

pagando los gastos

Mancomunidad.

la, la, la,

Mancomunidad.

Pot cantar-se també amb música d'«Els Segadors».

Merecido homenaje

El pasado jueves, dando cumplimiento a un acuerdo consistorial, el Alcalde de Moncada, don Tomás Ricart, acompañado del segundo teniente de alcalde don Juan Font; de los concejales don Jerardo Jorba, don Jaime Viñas, don José Casajuana y del Secretario de la corporación municipal don Juan Mollet, se trasladaron a esta ciudad con objeto de hacer entrega al Diputado a Cortes don Francisco Torras Villà copia del acuerdo en que el Ayuntamiento de Moncada le pateniza su agradecimiento por sus incesantes gestiones en favor de la construcción del puente sobre el río Ripoll en la carretera de Barcelona a Ribas, reiterándole la más entusiástica y decidida adhesión.

El señor Torras, muy agradecido, obsequió al Ayuntamiento de Moncada con una comida de carácter íntimo, a la que asistieron, además de los señores ya dichos, el Juez Municipal Sr Barber; el prestigioso concejal de Badalona y amigo nuestro muy querido don Pedro Batlle, en representación de la minoría popular de aquel Ayuntamiento, ya que debía tratarse de la carretera de Moncada. Badalona por Vallensana y Canyet; los concejales de la mayoría y minoría liberal de este Ayuntamiento, con el secretario municipal y los Diputados provinciales señores Giró, Vinyals y Flaquer.

El ágape fué admirablemente servido por el Restaurant de La Unión Liberal, y tuvo efecto en el salón de ensayos del Orfeo, galantemente cedido por la Directiva. Transcurrió el mismo en la mayor cordialidad, confraternizando los asistentes y enterándose muy complacidos de los trabajos que en la Diputación y la Mancomunidad realizan sus dignos representantes en favor de los asuntos que les tienen encomendados.

A guisa de brindis el señor Torras en amena conversación agradeció vivamente el homenaje de que le hacía objeto el Ayuntamiento de Moncada, explicando a los reunidos el actual estado de las obras que interesan a dicha población. Fijó particularmente su atención en el importantísimo asunto de la construcción del puente sobre el Ripoll, del que se efectuó ya el replanteo, no dudando que